

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/powodowa: A Oy

Strona pozwana: Veronsaajien oikeudenvallvontayksikkö

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 148 lit d) dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾ Rady w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy dokonywać w taki sposób, że załadunek i rozładunek statku stanowią w rozumieniu tego przepisu usługi, które w rozumieniu art. 148 lit. a) tej dyrektywy przeznaczone są na bezpośrednie potrzeby ładunku statków morskich?
- 2) Czy wykładni art. 148 lit. d) dyrektywy VAT 2006/112/WE z uwzględnieniem pkt 24 wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach połączonych C-181/04–C-183/04 Elmeka, zgodnie z którym zakres zastosowania zwolnienia przewidzianego w tym przepisie nie może zostać rozszerzony na usługi świadczone na wcześniejszym etapie obrotu, należy dokonywać w taki sposób, że ma ono także zastosowanie do rozpatrywanej tu usługi, w przypadku której usługa wykonana na pierwszym etapie obrotu przez podwykonawcę A Oy obejmuje usługę odnoszącą się fizycznie bezpośrednio do ładunku, z tytułu której A Oy przekazuje dalej fakturę do przedsiębiorstwa spedycyjnego lub transportowego?
- 3) Czy wykładni art. 148 lit. d) dyrektywy VAT 2006/112/WE z uwzględnieniem pkt 24 wymienionego wyżej wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z którym przewidziane w tym przepisie zwolnienie odnosi się tylko do usług świadczonych bezpośrednio na rzecz armatora, należy dokonywać w taki sposób, że przewidziane tam zwolnienie nie może znaleźć zastosowania, jeżeli usługa świadczona jest na rzecz dysponenta ładunku, takiego przykładowo jak eksporter lub importer towaru?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa)
w dniu 27 stycznia 2016 r. – Valsts ieņēmumu dienests/SIA „LS Customs Services”**

(Sprawa C-46/16)

(2016/C 111/17)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Valsts ieņēmumu dienests

Strona pozwana: SIA „LS Customs Services”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 29 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92⁽¹⁾ z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że metoda określona we wspomnianym artykule ma także zastosowanie w sytuacji, gdy przywóz towarów i ich dopuszczenie do swobodnego obrotu na obszarze celnym Wspólnoty są skutkiem tego, że w toku procedury tranzytu towary te zostały usunięte spod dozoru celnego, przy czym podlegały one należnościami przywozowym i nie zostały sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty, ale w celu wywozu ze Wspólnoty?
- 2) Czy wyrażenie „w kolejności” zawarte w art. 30 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny w związku z prawem do dobrej administracji zapisanym w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i z zasadą uzasadniania aktów administracyjnych należy interpretować w ten sposób, że, aby stwierdzić, iż zastosowanie ma metoda wymieniona w art. 31, organ celny jest zobowiązany do wskazania w każdym akcie administracyjnym z jakich względów w okolicznościach danej sprawy nie mogą być zastosowane określone w art. 29 lub art. 30 metody ustalania wartości celnej towarów?

- 3) Czy wówczas gdy organ celny odmawia zastosowania metody przewidzianej w art. 30 ust. 2 lit. a) kodeksu celnego jest wystarczające, by wskazał, że nie posiada właściwych informacji, czy też jest zobowiązany do ustalenia ich u producenta?
- 4) Czy organ celny jest zobowiązany do uzasadnienia, z jakich względów nie są stosowane metody przewidziane w art. 30 ust. 2 lit. c) i d) kodeksu celnego, gdy określa cenę towarów podobnych na podstawie art. 151 ust. 3 rozporządzenia nr 2454/93?
- 5) Czy organ celny jest zobowiązany do podania w swej decyzji wyczerpującego uzasadnienia, z którego wynika jakie dane są dostępne we Wspólnocie w rozumieniu art. 31 kodeksu celnego, czy też może to uzasadnienie przedstawić w późniejszym czasie przed sądem poprzez wskazanie szczegółowych dowodów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa)
w dniu 27 stycznia 2016 r. – Valsts ieņēmumu dienests/SIA „Veloserviss”**

(Sprawa C-47/16)

(2016/C 111/18)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Valsts ieņēmumu dienests

Strona pozwana: SIA „Veloserviss”

Pytania prejudycjalne

1. Czy obowiązek działania przez importera w dobrej wierze, zapisany w art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾, należy definiować w ten sposób, że:
 - a) obejmuje on obowiązek sprawdzenia przez importera, w jakich okolicznościach wystawiono otrzymane przez eksportera świadectwo „A” (świadectwa części składowych towaru, rola eksportera w wytworzeniu towaru itd.)?
 - b) importer działa w złej wierze przez sam fakt, że eksporter działał w złej wierze (na przykład jeżeli eksporter nie wyjawia prawdziwego pochodzenia kosztów, wartości części składowych towaru itp. organom celnym państwa wywozu)?
 - c) obowiązek działania w dobrej wierze nie jest spełniony przez sam fakt, że eksporter przedstawił nieprawidłowe informacje organom celnym państwa wywozu, nawet jeżeli same te organy celne popełniły błędy przy wystawianiu świadectwa?
2. Czy przestrzeganie obowiązku działania przez importera w dobrej wierze, zapisany w art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, może zostać wykazane w wystarczający sposób w drodze ogólnego opisu sytuacji zawartego w komunikacie OLAF-u oraz w drodze wniosków OLAF-u, czy też krajowe organy celne powinny jednak uzyskać dodatkowe dowody na zachowanie eksportera?

⁽¹⁾ Dz.U. 1992 L 302, s. 1.